

# **De Vrijheid van de pen**



# **De vrijheid van de pen**

Gerard plaggenmarsch

Schrijver: Gerard Plaggenmarsch  
Coverontwerp: Brave New Books  
ISBN: 9789402171464  
© Gerard Plaggenmarsch

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijk toestemming van de uitgever.

## INHOUD

Voorwoord	11
<b>Kinderen kleuren de dag en soms de nacht</b>	13
Sluimerstand	14
Zandkasteel	15
schitterend toch	16
Samengesteld	18
Op de achterbank	20
Awesome	21
Die grafieken	23
Werk in uitvoering	25
Kostgangers	26
Van het concert des levens	27
Uit handen geven	28
Succesformule	30
De omgekeerde wereld	31
Zolang het klopt	33
Aanschouwend onderwijs	35
Door het oog van de naald	37
Petje af	39
Geen fabeltje	41
Quality time	43
De tijd zal het leren	45
Wat voor kant gaat het op	46
<b>Pennenstreken</b>	48
Vriendschap voor het leven	49

De mamon	51
Het bij elkaar brengen	53
De weg volledig kwijt	55
The show must go on	57
Een toplocatie	60
Bazig mannetje	61
Code rood	62
Een gat in de lucht	64
Een proef op de som	66
Overbruggen	68
Tussen wal en schip	70
De vrijheid van de pen	72
Doebie doebie dabs	74
Kinderlijk eenvoudig	75
Spelenderwijs	76
Meeleven	78
<b>Hier aan de kust de Zeeuwse kust</b>	80
Vakantie	81
Luctor et Emergo	82
Het vakantiegevoel zit diep	84
Een prachtig feest	85
Vrijheid	86
Zandbank	88
Maatjes in het kwaad	90
Verre van volmaakt	92

Een prachtige voorstelling	94
Als een paal boven water	95
Wereldwijd	96
Zowel bij regen als bij zonneschijn	98
<b>De smalle weg tussen kerk en geloof</b>	99
Over het pad	100
Heerlijk vrijgemaakt	101
Een duivels dilemma	102
Het delen waard	103
Hartverscheurend	104
Het laatste woord	105
Om stil van te worden	106
Voor jong en oud	108
Kinderlijk eenvoudig	110
Het voordeel van de twijfel	112
Samen kerk zijn	114
Een open boek	116
Blijmoedig verder	117
Kom en zie	119
Zelfkennis	120
Geen mensenwerk	121
Daar wordt je sterk van	123
In de wolken	126
Een gat in het dak	127
Kunstenaar	128

I'm still haven't found	130
Relatiegeschenk	132
Waiting patiently	134
Een leven in blijde verwachtingen	136
<b>Waardevolle momenten</b>	138
Show your true colours	139
Ongeloof	140
Liefde op het eerste gezicht	141
Het mag wat kosten	142
Zie ginds komt de stoomboot	143
Verwondering	145
Het stenen tijdperk	146
Een ver van ons bed show	148
Te mooi voor woorden	150
Zo vrij als een vogel	152
Een kinderfeestje	154
Een uitgelezen boodschap	155
Voor altijd Vaderdag	156
Niets	158
Een pedagogische tik	159
All-in the family	160
Hoopvol leven	162
Koningskind nieuwe stijl	164
Een spontane biecht	165
De tokkies	167



Niet van een vreemde	168
<b>Liefde maakt het leven lichter</b>	170
Verlichting	171
Over hoop	172
Changing is a part of His job	173
Meer dan woorden	175
Buitenspel	177
Lobi da basi	179
Morgen komt het goed	181
Geen bijzaak maar hoofdzaak	183
Sportief gebied	184
On the road	186
Blijven dromen	187
Heel gewoon	188
Verder komen	189
Met monopoly	190
Voor zover het kan	191
Het feestelijk licht	192
Lichter	194
<b>Toen en nu: een wereld van verschil</b>	195
Een doorzetter	196
Nachtbraker	198
Herinneringen voor later	200
Nawoord	202



## Voorwoord

Niets is mooier als vrijheid. Een verworven goed waar we zuinig op mogen zijn. Vooral als je beseft dat vrijheid de basis vormt om kinderen te laten groeien.

Spelenderwijs krijgen ze dan te maken met grenzen waar ze stapje voor stapje mee leren omgaan.

In de hoop dat ze uiteindelijk het belang daarvan inzien.

Want juist door grenzen stellen wordt er een basis van veiligheid en geborgenheid gecreëerd waarop vrijheid optimaal beleefd kan worden.

Basisvoorwaarden om een kind goed te laten ontwikkelen.

En vanuit die basis kan de grote wereld in het klein worden ontdekt. In dat proces hebben ouders een prachtige rol.

Bijvoorbeeld door mee te ontwikkelen.

Zoals in de creativiteit van het kinderlijke brein die bij velen onbegrensd zijn. Ruben laat ons dat met de regelmaat zien. Hij neemt ons mee naar een wereld waarin veel te leren en te ontdekken valt, maar waar ook een klimaat heerst van kinderlijk eenvoud. En wij voelen ons daarbij thuis. Maar ouders kunnen ook mee ontwikkelen als het gaat om een handicap. Belangrijk als je een zoon hebt die door een verstandelijke beperking geen samenhang in het leven kan aanbrengen en daardoor geen verbanden ziet. Hoe belangrijk wordt het dan om zijn leefwereld te begrenzen. Kaders die er voor zorgen dat de samenleving voorspelbaar wordt. Structuur en nabijheid zijn dan sleutelwoorden waarmee je aan de slag kunt. Iedere dag weer opnieuw.

Door Wilmer hebben we op dat gebied een aardige ontwikkeling doorgemaakt en het nodige ontdekt. Maar daar blijft het niet bij. We laten ons ook graag verrassen door mee te gaan in die twee totaal verschillende werelden. Eentje waarbij de grenzen open staan en eentje die begrenst wordt. Niet altijd makkelijk, maar wel belangrijk als je wilt weten wat er in hun brein omgaat en wat ze nodig hebben aan ondersteuning om verder te komen. Want dat is het doel, samen ontwikkelen in deze complexe wereld en van elkaar leren. Dat is altijd de moeite van het investeren waard. Kinderen hebben er trouwens ook recht op, want zij kennen de grote wereld niet. Wij wel. Deze mix van ervaringen werd de aanleiding voor het schrijven van columns die vastgelegd en gebundeld zijn onder de titel. “De vrijheid van de pen”. Een vrijheid die tot stand is gekomen door de pen regelmatig aan het woord te laten. Het resultaat zijn kolderieke, ontroerende en leerzame pennenstreken van onze beide zoons. Niet omdat ze meer of minder zijn dan andere kinderen. Maar omdat ze ons een doelgroep laten zien die de wereld mooi maakt. Aan hen mogen we die vrijheid doorgeven. En dat alleen al is de moeite van het schrijven waard.

# Kinderen kleuren de dag en soms de nacht

Licht in een donkere wereld,  
naast schaduwkanten geeft het kleur.  
Kinderen dragen daar graag aan bij,  
door het leven te verlichten.  
Een bijdrage die veel kleur oplevert,  
dwars door gebrokenheid heen.

## Sluimerstand

Een mens zit wonderlijk in elkaar.

Het brein achter dit meesterwerk is niet te doorgronden.

En dat maakt het allemaal zo bijzonder.

Hoeveel spieren worden er niet in werking gezet, om een dag door te komen. En hoeveel gigabyte heeft ons geheugen om informatie op te kunnen slaan. Het zijn maar een paar voorbeelden. Maar de kroon op dit meesterwerk is voor mij de slaap. Alles even in sluimerstand, heerlijk.

Maar die stand werkt niet bij iedereen even goed.

En dat heeft grote gevolgen. Het is 's nachts drie uur, voetstappen op de trap.

Ruben komt vanaf zijn zolderkamer ons opzoeken.

Een oude gewoonte die weer terugkomt.

“Mama, ik kan toch ook zeven worden?”

“Jongen er kan heel veel, maar niet midden in de nacht.”

“En dan kan ik ook acht worden toch?”

“Ja maar luister eens.....”

Helaas was Rubens geredeneer niet te doorbreken.

“En dan negen en dan tien en dan ben ik net zo groot als

Anna.” Alsof de doorgaande jaren van Anna niet

meetellen. “Ruben dit is te ingewikkeld voor nu, lekker

gaan slapen.” “O ja mama, ik kan ook Opelix zeggen.”

“Het is Obelix, met een B en nu naar bed, heel snel.”

We horen hem fluisteren de trap op gaan, “Obelix, Obelix,

Obelix.” Die valt dus niet meer in slaap. Sneu voor het

ventje. Maar tegelijk groeit mijn verwondering voor Het

Brein achter dit meesterwerk. De Enige die nooit sluimert

en nooit slaapt.

## Zandkasteel

Het sloop ons leven binnen. Een soort van virus dat zich snel verspreidde. Inmiddels zijn we er ook door besmet. Want niet altijd zijn we even sterk om voldoende weerstand te bieden. We hebben het over mikkie. Via zandkasteel ontkiemde het in Wilmers brein. Koning Koos die door Sassa, met de woorden tikkie, omver wordt geduwd. Hoe mooi kan dat zijn. Niet alleen op het scherm, maar ook in het echt. Gewoon de mensen om je heen tot koning Koos bombarderen en het spel kan beginnen. Geen tikkie, maar mikkie, want wil je een koning vloeren dan moet je goed kunnen mikken. Gelukkig hebben we weestand genoeg om onszelf en anderen te beschermen. We laten ons niet zomaar vloeren. Maar zoals altijd zijn er uitzonderingen. Zo ook deze ochtend. Op de weg tussen slapen en ontwaken drong mikkie ons dromenland binnen. Wilmer speelde het spel aan ons voeteneind. En wij kozen de weg van de minste weerstand, gewoon doen alsof we sliepen. Tot het moment dat er een flinke tik werd uitgedeeld. Precies op papa's hoofd. Mikkie kan niet alleen goed, maar ook hard mikken. Back to reality. Het harde leven breekt weer aan en de strijd is al beslist. Want met één tikkie gaan je idealen onderuit en lig je, voor de dag goed en wel begonnen is, gevloerd. Dromenland, het is en blijft een luchtkasteel. Eentje die samen met Wilmer en zijn huisgenoten verdacht veel lijkt op..... het Zandkasteel.

## Schitterend toch

De ochtendstilte duurde niet lang. Een brul van enthousiasme drong in slow-motion tot ons door. Nu zijn we aardig wat brullen gewend. Maar deze klonk anders. Opgewekter. Ook dat is mogelijk. Nieuwsgierigheid dreef ons het bed uit. Eenmaal beneden zagen we een gezicht dat boekdelen sprak. “V.. is, Be...oom, Me...aan.” Papa, ik kan lezen. Kijk uit dit boekje.” Trots klonk niet alleen door in zijn stem, maar was ook van zijn gezicht af te lezen. Lang leve groep drie, de plek waar kinderen van alles ontdekken. Ook onze Ruben. Hemellichamen zijn niet langer een ver van zijn bed show. Want nu mag hij deel uit maken van de maangroep. Hierdoor schijnt er nieuw licht op zijn ontdekkingspad. Maan, vis, boom. Ze komen niet alleen in de natuur voor. Maar ook in boekjes van de bibliotheek. Een nieuwe wereld gaat open, en dat binnen handbereik. Kinderlijke enthousiasme, niets is mooier dan dat. Maar het is ook aanstekelijk. Want het stof van het gewone en het kleurloze van het overbekende, het verdwijnt als sneeuw voor de zon als je door de ogen van een zevenjarige kijkt. Zijn ogen geven glans aan het leven. Alles moet nog komen. Niets is er stuk. Natuurlijk zijn er kinderen die al meer van de nieuwe wereld hebben ontdekt. Gewoon omdat ze eerder op verkenning zijn gegaan.



Om ze enthousiast te houden komen deze kinderen in de zongroep. Niet omdat ze beter zijn, maar gewoon omdat de maan niet zonder de zon kan. In dat licht zijn deze twee groepen een hulpmiddel om van kinderen sterren te maken. Door groep drie zijn hemellichamen niet langer een ver-van-ons-bed-show. Schitterend toch.

## Samengesteld

Niets is mooier dan een eenheid creëren. De Nederlandse taal is daar een mooi voorbeeld van. Neem nu samengestelde woorden. Twee totaal verschillende woorden die niet alleen bij elkaar passen, maar ook nog iets te zeggen hebben in onze taal. We gebruiken ze dagelijks zonder ons er bewust van te zijn. Maar gelukkig hebben we schoolgaande kinderen. Mede door hen zitten we met de regelmaat in de schoolbanken. Want niets is mooier dan samen met je kind een eenheid te creëren. Waar de taal al niet goed voor is. Het lijkt ingewikkeld, maar het is o zo eenvoudig. Je kunt er zelfs een spelletje van maken, want ook dat is een manier van leren. Ruben nam het voortouw met de volgende opdracht: “Ik heb een samengesteld woord in mijn hoofd en jullie mogen het raden.” Niet alleen een hele eer, maar ook een hele klus, want hoeveel woorden zitten inmiddels in zijn brein. Om wat grip te krijgen op zijn spel werden de regels van “ik zie, ik zie wat jij niet ziet” toegepast. Want wil je naast eenheid ook een beetje eenvoud creëren dan kunnen regels daarbij helpen. Belangrijk want het leven is al ingewikkeld genoeg. Althans voor velen. Want hoeveel kinderen zijn er die niet kunnen leren, laat staan spelenderwijs. Ze hebben aan taal geen voorbeeld als het gaat om het creëren van eenheid. Want door een beperking missen ze de samenhang in hun wereld en zien ze geen verbanden. Een onvermogen waarbij alle regels buitenspel komen te staan.

Wat overblijft is totale afhankelijkheid van structuur, duidelijkheid en zorg. De manier om een beetje grip op je leven te krijgen. Want dat wil ieder mens.

Meedoen in het grote spel van het leven en kansen creëren op je eigen niveau. Iedereen heeft daar recht op. Sterker nog, daar is het leven voor bedoeld. Want de wereld is zo samengesteld dat we niet zonder elkaar kunnen. Ongeacht onze afkomst, status of wat we bereikt hebben. Daarom is er niets mooier dan eenheid in verscheidenheid. En taal wil ons daar graag bij helpen, ook al is het spelenderwijs.

## Op de achterbank

Natuurlijk willen we dat allemaal. Ongeacht hoe we in het leven staan. Het liefst met de mensen om je heen. Want die bepalen voor een groot deel je dag. Van betekenis zijn. Meetellen in de samenleving. Dat verlangen zit diep geworteld. En dat is maar goed ook, want het is een mooi verlangen. Maar het kan ook doorslaan.

De gedachte dat je pas van betekenis bent als je iets nuttigs doet. Althans zo werkt het in mijn bovenkamer. Maar het tegendeel kregen we vandaag zwart op wit. En wel door een ontroerende brief, geschreven door een jongen van vijftien. Dagelijks zit hij naast Wilmer in de taxi. Een ideale plek om het leven even aan je voorbij te laten gaan. Maar ook om tijd te nemen voor elkaar.

De achterbank werd een broedplaats van liefde en genegenheid. En niemand had het door. Onze ogen gingen pas open bij het lezen van zijn handgeschreven brief.

“Mag ik af en toe eens op bezoek komen bij Wilmer, want ik voel mij altijd blij bij hem. Hij helpt mij te denken aan positieve dingen.” “Hij oordeelt niet en vindt mij niet raar. Hij is een geweldig maatje.” Zomaar een paar zinnen die aangeven wat iemands leven voor de ander kan betekenen. Voor ons een bemoediging om te blijven geloven dat elk leven zin heeft. Niemand is hier zomaar, ook Wilmer niet. We zijn van betekenis, los van onze inbreng of goede bedoelingen. Niet alleen een prachtige les, maar ook een boodschap die de kramp uit het leven haalt. En dat via een tiener. Hoe betekenisvol kan het leven zijn. Op de achterbank.

## Awesome

Natuurlijk verlies je bij het ondertekenen van een brexit niet je stem. En al helemaal niet je moederstaal. Vooral als die taal alle barrières heeft doorbroken en alle uithoeken van de wereld heeft bereikt.

Ook op onze scholen. De plek waar kinderen tweetalig worden geschoold. Op een creatieve manier wordt hun leefwereld vergroot door grenzen te verleggen tijdens de Engelse week. Een prachtige manier om een andere wereld via taal te ontdekken.

Tijdens mijn jeugd jaren ging dat anders. Via een koptelefoon kreeg je woorden te horen die daarna klassikaal werden opgedreund. Natuurlijk met een Engels accent en een foutloze uitspraak. Anders kreeg je een mep tegen je koptelefoon. De enige sfeer die er was, werd veroorzaakt door de tabak die via de pijp van de leraar werd opgebrand. Wat achter bleef was een heerlijke geur die al het leed deed verzachten.

Nooit gedacht dat deze drilllessen nog een positieve bijdrage zouden krijgen aan een conversatie met mijn zoon. Het kan verkeren. Zo ook op een zondagochtend op weg naar de kerk. Tijdens ons wekelijks fietstochtje stak Ruben van wal. "Daddy I like to play with Wilmer, but for him it is moeilijk to play with me and andere children." "Thats true Ruben. For Wilmer life is not easy. But also for you, because you like to play with your brother." "Yes and do you know what is nice. That we living in an awesome land." Kijk dat mag ik. Een ventje die de voorrechten van zijn eigen land al vroegtijdig opmerkt en dat in één zin kan verwoorden.